

23.11.2017

A8-0302/ 001-001

POPRAWKI 001-001

Poprawkę złożyła Komisja Gospodarcza i Monetarna

Sprawozdanie

Gunnar Hökmark

A8-0302/2017

Stopień uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

Wniosek dotyczący dyrektywy (COM(2016)0853 – C8-0479/2016 – 2016/0363(COD))

Poprawka 1

POPRAWKI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO*

do wniosku Komisji

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

* Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony *wytluszczonym drukiem i kursywą*; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Stabilności Finansowej opublikowała w dniu 9 listopada 2015 r. podstawowe ustalenia dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat (TLAC) (Total Loss-Absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet) („standard TLAC”), które zostały zatwierdzone przez grupę G-20 w listopadzie 2015 r. ***Celem standardu TLAC jest zapewnienie, by globalne banki o znaczeniu systemowym, zwane w unijnych ramach globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, miały zdolność do pokrywania strat oraz zdolność do dokapitalizowania konieczne, aby pomóc w zapewnieniu, by – w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz bezpośrednio po jej zakończeniu – krytyczne funkcje mogły być kontynuowane bez sięgania po środki publiczne i bez narażania na szwank stabilności finansowej***³. W komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r.⁴ Komisja zobowiązała się, że do końca 2016 r. przedstawi wniosek ustawodawczy, który umożliwiłby wdrożenie standardu TLAC ***do prawa Unii*** przed upływającym w 2019 r. terminem uzgodnionym na szczelbu międzynarodowym.
- (2) Przy wdrażaniu standardu TLAC w Unii należy wziąć pod uwagę dotychczasowy ustalony indywidualnie dla każdej instytucji minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych („MREL”) mający zastosowanie do wszystkich instytucji w Unii, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁵. Ponieważ TLAC i MREL służą temu samemu celowi, a

¹ Dz.U. C z , s. .

² Dz.U. C z , s. .

³ ***Zasady dotyczące zdolności globalnych banków o znaczeniu systemowym objętych procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do pokrywania strat i dokapitalizowania, Rada Stabilności Finansowej, 9 listopada 2015 r.***

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Droga do utworzenia unii bankowej”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz

mianowicie zapewnieniu, aby unijne instytucje posiadały wystarczającą zdolność do pokrywania strat *i do dokapitalizowania*, te dwa wymogi powinny stanowić uzupełniające się elementy wspólnych ram. Na poziomie operacyjnym *Komisja zaproponowała, by* w unijnych przepisach wprowadzić zharmonizowany minimalny poziom standardu TLAC dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym („minimalny wymóg TLAC”) poprzez zmianę rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013¹, natomiast indywidualny narzut dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz indywidualny wymóg dla instytucji *niebędących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym* należy uregulować w drodze *ukierunkowanych zmian* w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014². Odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym stanowią uzupełnienie przepisów zawartych w wyżej wymienionych aktach ustawodawczych oraz w dyrektywie *Parlamentu Europejskiego i Rady* 2013/36/UE³.

- (3) Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby instytucje dysponowały odpowiednią zdolnością do pokrywania strat i do dokapitalizowania w celu zapewnienia płynnego i szybkiego pokrywania strat i dokapitalizowania, *przy czym należy unikać wpływu* na stabilność finansową i podatków. Aby osiągnąć ten cel, należy zadbać o to, by instytucje nieprzerwanie spełniały minimalny wymóg TLAC, *który zostanie wprowadzony do prawa Unii w drodze zmiany rozporządzenia* (UE) nr 575/2013, oraz wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań *kwalifikowalnych*, jak przewidziano w dyrektywie 2014/59/UE.
- (4) Standard TLAC, *który zostanie* wprowadzony do prawa Unii *w drodze zmiany rozporządzenia* (UE) nr 575/2013, nakłada na globalne instytucje o znaczeniu systemowym obowiązek spełnienia minimalnego wymogu TLAC, z pewnymi wyjątkami, za pomocą zobowiązań podporządkowanych, które *w hierarchii roszczeń w przypadku upadłości* znajdują się niżej niż zobowiązania *wyłączone z TLAC* („wymóg podporządkowania”). *W ramach standardu TLAC podporządkowanie należy osiągnąć za pomocą skutków prawnych umowy* („podporządkowanie

rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

*umowne”), przepisów prawnych danej jurysdykcji („podporządkowanie ustawowe”) lub danej struktury korporacyjnej („podporządkowanie strukturalne”). W przypadku gdy wymaga tego dyrektywa 2014/59/UE, instytucje objęte zakresem tej dyrektywy powinny spełnić specyficzne dla nich wymogi za pomocą zobowiązań podporządkowanych, tak aby **zminimalizować** ryzyko zaskarżenia podjętych czynności przez wierzycieli, kierujących zarzut, że straty poniesione przez nich w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są wyższe niż straty, które ponieśliby w ramach standardowego postępowania upadłościowego (**zasada nie pogarszania sytuacji wierzycieli**).*

- (4a) Aby zagwarantować rynkom pewność prawa oraz umożliwić stworzenie niezbędnych buforów, rynki również potrzebują na czas jasnych informacji na temat kryteriów kwalifikowalności wymaganych do uznania instrumentów za zobowiązania TLAC lub MREL.*
- (4b) Aby umożliwić planowanie i zapewnić rynkom i poszczególnym instytucjom pewność prawa, a także aby stworzyć równe warunki działania instytucji, konieczne jest wprowadzenie, zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi, zabezpieczeń dotyczących kwalifikowalności instrumentów dłużnych wyemitowanych przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy.*
- (4c) Aby uniknąć niedociągnięć i zapewnić instytucjom równe warunki działania należy przewidzieć stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do kwalifikowalności instrumentów wyemitowanych przed wejściem w życie kryteriów kwalifikowalności.*
- (5) Pewna liczba państw członkowskich dokonała już zmiany lub jest w trakcie zmiany obowiązującego w postępowaniu upadłościowym stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonego długu uprzywilejowanego w krajowych przepisach prawa upadłościowego, aby umożliwić swoim instytucjom **spełnienie wymogu podporządkowania w sposób bardziej efektywny, a tym samym ułatwić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację.**
- (6) Krajowe przepisy, które dotychczas dostosowano, znacznie się między sobą różnią. Brak zharmonizowanych przepisów na szczeblu Unii jest źródłem niepewności zarówno dla instytucji **emitujących**, jak i inwestorów oraz **komplikuje** stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do instytucji transgranicznych. Sytuacja ta prowadzi również do zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym, ze względu na to, że koszty, które instytucje **ponoszą**, aby spełnić wymóg podporządkowania **, oraz koszty ponoszone przez inwestorów przy zakupie instrumentów dłużnych wyemitowanych przez instytucje** mogą się znacznie różnić w poszczególnych państwach członkowskich Unii.
- (7) W swoim sprawozdaniu w sprawie unii bankowej Parlament Europejski zaapelował do Komisji o przedstawienie stosownych wniosków w celu dalszego ograniczenia ryzyka prawnego związanego z możliwością wysuwania roszczeń dotyczących naruszenia zasady, zgodnie z którą wierzyciele nie mogą znaleźć się w gorszej sytuacji w porównaniu do sytuacji, w której zastosowano standardową procedurę postępowania

upadłościowego, a w swoich konkluzjach z dnia 17 czerwca 2016 r.¹ Rada zwróciła się do Komisji o przedstawienie wniosku w sprawie wspólnego podejścia do hierarchii wierzycieli banków, aby zwiększyć pewność prawa w przypadku ich restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (8) Należy zatem usunąć istotne przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz unikać zakłóceń konkurencji będących wynikiem braku zharmonizowanych unijnych przepisów regulujących hierarchię wierzycieli banków, a także zapobiegać występowaniu tych przeszkód i zakłóceń w przyszłości. W związku z powyższym właściwą podstawą prawną niniejszej dyrektywy powinien być art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z wykładnią przyjętą w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (9) W celu ograniczenia do minimum ponoszonych przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne kosztów przestrzegania wymogu podporządkowania oraz wszelkiego negatywnego wpływu na ich koszty finansowania w niniejszej dyrektywie należy zezwolić państwom członkowskim na utrzymanie istniejącej kategorii niezabezpieczonego długu uprzywilejowanego, któremu przysługuje najwyższy spośród instrumentów dłużnych stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym i którego emisja jest mniej kosztowna dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych niż emisja wszelkich innych zobowiązań podporządkowanych. W niniejszej dyrektywie należy jednak zobowiązać państwa członkowskie do utworzenia nowej kategorii aktywów – „podrzędnego” długu uprzywilejowanego – które powinny podlegać umorzeniu lub konwersji w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dopiero po umorzeniu lub konwersji innych instrumentów kapitałowych, lecz przed innymi zobowiązaniami uprzywilejowanymi. Instytucjom kredytowym i firmom inwestycyjnym należy pozostawić swobodę emitowania długu należącego do obu kategorii, przy czym wyłącznie kategoria „podrzędnego” długu uprzywilejowanego powinna kwalifikować się do celów spełnienia wymogu podporządkowania przewidzianego w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i dyrektywie 2014/59/UE. Powinno to umożliwić instytucjom kredytowym i firmom inwestycyjnym stosowanie do celów finansowania lub z innych względów operacyjnych mniej kosztownego długu uprzywilejowanego, a emisję długu należącego do nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego ograniczyć do celów spełnienia wymogu podporządkowania.
- (10) W celu zapewnienia, aby instrumenty dłużne należące do nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego spełniały kryteria kwalifikowalności *opisane w standardzie TLAC i określone w dyrektywie 2014/59/UE, a tym samym zwiększenia pewności prawa*, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby *te instrumenty dłużne nie były instrumentami pochodnymi i nie zawierały wbudowanych instrumentów pochodnych, a także by* w odpowiednich dokumentach umownych dotyczących ich emisji *oraz, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym* wyraźnie wskazano ich *niższy* stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym. *Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać żadnych wymogów w prawie krajowym dotyczących rejestrowania instrumentów dłużnych w*

¹ Konkluzje Rady z dnia 17 czerwca 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz dokończenia budowy unii bankowej: http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_en.pdf

prowadzonym przez emitenta firmowym rejestrze zobowiązań w celu spełnienia warunków odnoszących się do instrumentów dłużnych należących do kategorii „podrzednego” długu uprzywilejowanego, zgodnie z tym, co przewidziano w niniejszej dyrektywie.

- (11) W celu zwiększenia pewności prawa dla inwestorów państwa członkowskie powinny zapewnić, aby *zwykle uprzywilejowane instrumenty dłużne oraz inne niezabezpieczone zwykle zobowiązania uprzywilejowane niebędące instrumentami dłużnymi* miały wyższy stopień uprzywilejowania w ich krajowych przepisach prawa upadłościowego niż nowa kategoria „podrzednego” długu uprzywilejowanego. Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby instrumenty dłużne należące do nowej kategorii „podrzednego” długu uprzywilejowanego miały wyższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty funduszy własnych oraz wszelkie zobowiązania podporządkowane.
- (12) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie *zharmonizowanych przepisów regulujących stopień uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w postępowaniu upadłościowym* do celów unijnych ram w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, *zwłaszcza w odniesieniu do zapewnienia wiarygodnego mechanizmu umorzenia lub konwersji długu*, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów. *W szczególności niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać innych możliwości spełnienia wymogu podporządkowania przewidzianych w standardzie TLAC.*
- (13) Właściwe jest, aby zmiany dyrektywy 2014/59/UE przewidziane w niniejszej dyrektywie miały zastosowanie do *niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych* wyemitowanych w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy lub po tej dacie. W celu zapewnienia pewności prawa oraz ograniczenia w jak największym stopniu kosztów *przejściowych* państwa członkowskie powinny jednak zapewnić, aby *stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym* wszystkich pozostałych do spłaty *niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych*, które instytucje wyemitowały przed tą datą, regulowały przepisy prawne państw członkowskich przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r. *W zakresie, w jakim możliwe jest, że w niektórych przepisach krajowych przyjętych na dzień 31 grudnia 2016 r. uwzględniono już cel, jakim jest umożliwienie instytucjom emitowania zobowiązań podporządkowanych, część lub całość pozostałych do spłaty niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy powinna móc posiadać ten sam stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym co „podrzedne” uprzywilejowane instrumenty dłużne wyemitowane zgodnie z warunkami niniejszej dyrektywy. Ponadto po dniu 31 grudnia 2016 r. i przed datą wejścia w życie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny mieć możliwość dostosowania krajowych przepisów regulujących stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po dacie rozpoczęcia*

stosowania takich przepisów w celu spełnienia warunków określonych w niniejszej dyrektywie. W takim przypadku tylko niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych wyemitowanych przed rozpoczęciem stosowania takich nowych przepisów krajowych powinny być nadal regulowane tymi przepisami państw członkowskich, które były przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r.

- (13a) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzenia przepisów stanowiących, że dyrektywa ta powinna mieć nadal zastosowanie, w przypadku gdy jednostki emitujące nie podlegają już unijnym ramom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności ze względu na zbycie ich działalności kredytowej lub inwestycyjnej na rzecz osoby trzeciej.*
- (13b) Niniejsza dyrektywa harmonizuje stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych i nie obejmuje stopnia uprzywilejowania depozytów w postępowaniu upadłościowym w zakresie wykraczającym poza obowiązujące przepisy dyrektywy 2014/59/UE. W związku z tym niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów krajowych państw członkowskich regulujących standardowe postępowanie upadłościowe obejmujących stopień uprzywilejowania depozytów w postępowaniu upadłościowym, który nie został zharmonizowany dyrektywą 2014/59/UE, niezależnie od stopnia uprzywilejowania depozytów w postępowaniu upadłościowym i niezależnie od odnośnych terminów.*
- (13c) Niniejsza dyrektywa harmonizuje stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych i nie obejmuje stopnia uprzywilejowania depozytów w postępowaniu upadłościowym w zakresie wykraczającym poza obowiązujące przepisy dyrektywy 2014/59/UE. W związku z tym niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów krajowych państw członkowskich regulujących standardowe postępowanie upadłościowe obejmujących stopień uprzywilejowania depozytów w postępowaniu upadłościowym, który nie został zharmonizowany dyrektywą 2014/59/UE. Do dnia ... [trzy lata od daty wejściu w życie niniejszej dyrektywy] Komisja powinna przeprowadzić przegląd stosowania dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania depozytów w przypadku upadłości oraz ocenić w szczególności potrzebę ewentualnych dalszych zmian w tej dyrektywie,*

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 2014/59/UE

-1. W art. 2 ust. 1 pkt 48 otrzymuje brzmienie:

„48) „instrumenty dłużne”:

(i) do celów art. 63 ust. 1 lit. g) i j) oznaczają obligacje i inne formy zbywalnych wierzytelności, instrumenty ustanawiające lub uznające wierzytelność oraz instrumenty dające prawa do nabycia instrumentów dłużnych; oraz

(ii) do celów art. 108 oznaczają obligacje i inne formy zbywalnych wierzytelności oraz instrumenty ustanawiające lub uznające wierzytelność.”

■

1a. W art. 108 tytuł otrzymuje brzmienie:

„Stopień uprzywilejowania ■ w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

1b. W art. 108 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe:

a) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego dla roszczeń zwykłych, niezabezpieczonych ■ wierzycieli:

(i) części kwalifikujących się depozytów osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, nieprzekraczające poziomu gwarancji przewidzianego w art. 6 dyrektywy 2014/49/UE;

(ii) depozyty osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, które byłyby kwalifikującymi się depozytami, gdyby wpłaty nie dokonano za pośrednictwem pozaunijnych oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;

b) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania niż w lit. a) **i stopień uprzywilejowania wszystkich innych zwykłych, niezabezpieczonych zobowiązań:**

(i) depozyty gwarantowane;

(ii) systemy gwarancji depozytów wchodzących w prawa i obowiązki depozytów gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym.”

2. Na końcu art. 108 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), zwykle niezabezpieczone roszczenia miały – w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe – wyższy stopień uprzywilejowania niż niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych spełniających poniższe warunki:

- a) początkowy umowny termin zapadalności instrumentów dłużnych wynosi *co najmniej* jeden rok;
 - b) nie zawierają one *wbudowanych instrumentów pochodnych ani same nie są instrumentami pochodnymi*;
 - c) w odpowiednich dokumentach umownych dotyczących danej emisji *i, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym* wyraźnie wskazano na *niższy* stopień uprzywilejowania zgodnie z niniejszym *ustępem*.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby **■** niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, *które spełniają warunki określone* w ust. 2 *lit. b) i c)*, miały wyższy stopień uprzywilejowania w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe niż roszczenia wynikające z instrumentów, o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a)–d).
 4. *Nie naruszając ust. 4a i 4c*, państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy krajowe regulujące standardowe postępowanie upadłościowe, przyjęte na dzień [31 grudnia 2016 r.], miały zastosowanie do *stopnia uprzywilejowania – w standardowym postępowaniu upadłościowym – niezabezpieczonych roszczeń* wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), przed *datą wejścia w życie środków na mocy przepisów krajowych transponujących* [niniejszą dyrektywę **■**].
- 4a. *EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających, co stanowi wbudowane instrumenty pochodne, o których mowa w ust. 2 lit. b).*

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
 - 4b. *W przypadku gdy po dniu 31 grudnia 2016 r. i przed dniem [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy] państwo członkowskie przyjęło akt prawa krajowego regulujący stopień uprzywilejowania – w standardowym postępowaniu upadłościowym – niezabezpieczonych roszczeń* wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po dacie rozpoczęcia stosowania takich przepisów krajowych, *ust. 4 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do roszczeń* wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po wejściu w życie tych przepisów prawa krajowego, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) *na mocy prawa krajowego, w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), zwykle niezabezpieczone roszczenia mają – w standardowym postępowaniu upadłościowym – wyższy stopień*

uprzywilejowania niż niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych spełniających poniższe warunki:

- (i) początkowy umowny termin zapadalności instrumentów dłużnych wynosi co najmniej jeden rok,*
 - (ii) instrumenty dłużne nie zawierają wbudowanych instrumentów pochodnych ani same nie są instrumentami pochodnymi, oraz*
 - (iii) w odpowiednich dokumentach umownych dotyczących danej emisji i, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym wyraźnie wskazano na niższy stopień uprzywilejowania zgodnie z obowiązującym prawem;*
- b) na mocy prawa krajowego niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, które spełniają warunki określone w lit. a) niniejszego ustępu, mają – w standardowym postępowaniu upadłościowym – wyższy stopień uprzywilejowania niż stopień uprzywilejowania roszczeń wynikających z instrumentów, o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a)–d).*

W dniu [data wejścia w życie środków przyjętych na mocy przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę] niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, o których mowa w lit. b), mają taki sam stopień uprzywilejowania jak stopień, o którym mowa w ust. 2 lit. a), b) i c) oraz w ust. 3.

- 4c. Państwa członkowskie, które przed dniem 31 grudnia 2016 r. przyjęły akt prawa krajowego regulujący standardowe postępowanie upadłościowe, na mocy którego niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), są rozdzielone na co najmniej dwa różne stopnie uprzywilejowania lub na mocy których stopień uprzywilejowania niezabezpieczonych roszczeń wynikających z takich instrumentów dłużnych został zmieniony w odniesieniu do wszystkich innych zwykłych niezabezpieczonych roszczeń o tym samym stopniu uprzywilejowania, mogą przewidzieć przepisy stanowiące, że instrumenty dłużne o najniższym stopniu uprzywilejowania spośród tych zwykłych niezabezpieczonych roszczeń mają ten sam stopień uprzywilejowania co roszczenia, które spełniają warunki określone w ust. 2 lit. a), b) i c) oraz w ust. 3.”*

Artykuł 2 Transpozycja

1. *Do dnia ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.*

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ich wejścia w życie w prawie krajowym, co nastąpi nie później niż w dniu ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.
- 2a. *Ustęp 2 nie ma zastosowania w przypadku, gdy krajowe środki w państwach członkowskich obowiązujące przed datą wejścia w życie niniejszej dyrektywy są z nią zgodne. W takim przypadku państwa członkowskie odpowiednio informują Komisję.*
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji oraz **EUNB** teksty podstawowych **środków** prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 2a Przegląd

Do dnia ... [trzy lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja dokona przeglądu stosowania art. 108 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE. Komisja oceni w szczególności potrzebę wprowadzenia ewentualnych dalszych zmian w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania depozytów w przypadku upadłości. Komisja przedłoży stosowne sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 3 Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 4 Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący Przewodniczący

W imieniu Rady